

ACC. N:R M. 8144 : 1-11.

Landskap: Skåne Upptecknat av: J. Aug. Persson
Härad: Bara Adress: St. Kväibröd. gat. B, Lund
Socken: Bara, Burlöv Berättat av: olika personer
Uppteckningsår: 1942 Född år _____ i _____

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

uppt. född 1872

Prästhistoria. s. 1-5.

Historia vid potatisplantering. s. 6-11.

Prästen, nämde mannen och fattighuskärningen.

+ Personerna inte kända, ej heller deras namn.

Här kommer prästen sa nämde mannen, då vill han väl ha sig en tuddi igen kan ja tho, kan vill nog de sa dö nämde mannen, sätte uttinet på, så går jag ut tar emot hen så länge.

Se goda kyrkoherden, välkommen, goda nämde mannen, steg in och så god kyrkoherden, tack, sitt ner, behagat det kanske en gång, tack nämde mannen, kanske vi kunna dricka en liten. Godde men vi språkar lite kyrkoherden.

Tack, men inte denna gången, jag har nu lite mycket att göra i dag, och så skulle jag ju och så till den andra ändan af socknen nu så i dag passar det inte nämde mannen.

Så hade jag tänkt att be nämde mannen skjuta mig en bit om det kan ^{eller} passa hur, ja men kan jag väl ta, jag kan ju själv köra jag har i dag inte något annat för mig ändt.

Det var ju bra, tack nämde mannen, och så sätte de nämde bäste hästarna för den bäste vagnen, och hade de nye

selarne på dem, så det blef ju en fin skjuts presten fick, men presten var ju också nämndemannens gode vän och goddebror, och det vill ju inte säga så litet heller.

Och när de så hade kört ofver mer än halva socknen så tänkte nämndemannen, jag kan undras var presten han skall häm ändå, men så efter en stund så sa presten jtro.

Här är det så nu presten, jaja, så det är här i stathusen, nej men intill, där bor ett fruntimmer som har fått fem vakter barn, och hon skall visst snart ha ett till har jag hört, jag skall nu in och tala förstånd med henne, det blir ju betinggan de får socknan att underhålla så många.

Får det bli det ju svarar då nämndemannen, och tänkte sin del, hade jag visst att det var här, så skulle jag låtit dräng en kört. istället, hur skall väl nu detta spöka af.

Presten gick så in där, och blef där både länge och väl, så nämndemannens undras på vad han kunde ha för sig så länge, men han hade ju förhållt henne att hon lifde ett

syndigt lef som hade fått så många barn, och inte var gift,
och så skulle rocknen uppfasta dem, men hon svarade honom
inte ett ord på det, det var ju heller inte något att svara på.

Och så måste ju prästen gå till rät, men hon hade ju under
tiden suttit och tänkt ut hur som hon skulle kunna riktigt berä-
ka honom när hon så följde honom ut om dären, ty då sade hon:
ja ajö nu min snälla god kyrkherde, ä tack för allt det goda
som jag har fått, och skulle han ha lust att komma till mig
en gång till, så är han då hjärtligt välkommen.

Nej se gudar, där har vi ju näm demannen, han är ju en af
mina kunder, kom in om dären Jens Pålsson, så kan ju kyrkherden
hålla hästerna så länge.

Hör, hör, se nu prästen, han riktigt skämdes, han blef nu rent
röd i synen, och det blef nu näm demannen också.

Där var nu rent fullt af käringar utan om de andra huser
som härde vad hon sade, och de skvattade och slog sig på
knäna och sade: att näm demannen han går till henne och lavar

ihop ungar till henne de kan ju vara sin sak, men att nu
presten också går dit och näm den annen skjuttes han dit, och
sår sätter på vagnen och väntar på honom till han kommer ut
igen, de va mer än de hade väntat ändå.

Slå händes de sedan mot hemmet igen, trompna var de nu båda
två, ingen sa nu ett ord på länge, ingen vågar heller säga något.

Presten visste nu att näm dem annen också hade hållit sig till
henne, det hade ju stathöringarna sagt rent ut, och till näm de
mannens vågar han ju inte säga någon ting, ty den han trodde
att nu hade hon förfört honom själv också, det trod de ju nu
näm dem annen, och det händes ju när han tog adjö af honom.

Men om det nu skulle komma ut i socknen, hur skulle han
då kunna försvara sig för sin kvinna där hemma.

Det satt nu näm dem annen och grubbla på när de körde
mot hemmet, presten var han ju inte alls rädd för, han var
ju likadant som han själv, det var han ju nu klok på.

Det där pratet med förhöret och förmaningen det var ju

Sid. 5.

bara omslag för att det skulle höras så bra, trodde han nu.

Så satt nu nämndemannen och tänkte när de kände.

Presten hade nu settit tygt en lång stund, men till sist så sade han: det var då ett rymligt fruntimmer den, hon skäms de inte alls den, vad skulle jag väl där.

Jar det är hon ju så då nämndemannen, hon är likadan mot alla manfolk, vad de än är för något, det frågar hon inte alls efter, där har inte varit någon ännu som har sluppit undan henne, han tar rätt gär alla manfolk hon.

Jag förtär nu vad nämndemannen tror om mitt besök hos henne, han tror visst att äfven jag har fallit offer för henne kan jag tro.

Då kom nämndemannen till att smila lite, och det såg ju presten.

Så sade presten, ja den situation vi nu båda ha kommit i är nu inte till att skratta åt, det kan då nämndemannen tro, men för mig är den nog värt ändå, det är säkert.

Jar det var ju det jag också tänkte när kyrksherden gick dit, så tänkte jag, vad skulle nu presten där, det går nog lika gålet för honom.

Nämndemannen förtär visst inte mig så de där presten, ja men går jag så, men det är nu best och låta som det regnar så då nämndemannen.

Obs! Möjligen i
Tindra Salenius,
eller Långviken
i steden.

Hansken i Orin
härade

När de plocka potatis hos Hans Ols på Flansbjer.

Det var en gång när jag var påg, strax in på 1980-talet kanske 84 eller 85, så var jag med min mor där och plocka potatis, det var i Lunnarä i Burlöfs socken, där var fyra gårdar där strax vid Bulltofta och Östra Skräflinge, som kallades Flansbjer.

Och då var de vanliga käringarna i nummer sex-huset där in till som alltid gick här på arbete, Hårlinskan, Magnuskan, och Hanskan samt hennes man också, Hans Hansson, Hans Henning, som han också kallades för, och det kallades han mest för.

Men han hette visst Henning också, men hans käring kallade honom för Hans i bysken när hon sjöng en ovettig visa om honom, men den våga hon inte sjunga så han hörde det, för då blef han galen, ty det var en riktig bark och krubbebitare till gubbe, så han var inte god att stå sig med, men vi påga vi kallade honom alltid för Hans darekodd, därför att han darra och syste alltid så att han kunde inte ha en skeda i handen.

Så var det om eftermiddagen sedan vi hade ätit med afton

obs.

så kom där drängen Stål ut på marken efter ett lass potatis, det var visst vid kvällen, så att det var snart tid att sluta arbetet.

Han hade ju inte varit hemma på nästan hela dagen, ty han hade varit ridande i Stora Svedala på nummerhäften som ju alltid brukar vara stationerad till Hans Ols. Stål var ju soldat och han hade sin ryttmästare där i Stora Svedala, han skulle ju dit och nu och uppbära sin lön.

Det hade Elna stättlösen talat om, den gick ju Stål och slog för emellanåt som de var ovänner, folk tyckte att han kunde istället kurtisera den andra, Johanna, som ju såg mycket bättre ut, men han brydde sig visst inte om honom.

Jaså du har vad tiens i Svedala i da Stål sa där Hanskan, han va sönerlän dika så han talade Trellebergstyska, så fast som han hade heliad go-ettermidda, som de brukar på den tiden. Du har väl vad där du har dina nummer kan ja förstå, och fäd din lön osv så nu e du väl sia karen tyckte Hanskan.

Ska ni inte nu ta i röfra han, för han kan väl ändå inte stå

sig med fart än han är soldat så nu Hanskan.

Du Elva kan ju börja, slå han i planeten med en stor pannstöfla så han kjenar af, så ska vi ta pengarne från han och springa, sen så kan du komma efter så fort du kan.

Jaja de tycker Hanskan, de va min sann fint de, ni skulle ta pengarne och springa, och jag skulle inte få nåd som hadde slag han i skallen, vad reda var där med de, tyckte nu Elva.

Nå hon vill nog själv ha allt ihop så nu Magnuskan, de kan man ju nog begripa, dummare e man ju inte.

Och så skrattade de, och hade riktigt roligt åt det.

Där har du väl kommit igenom Hultorp så där Hanskan igen, ja för där e ja ifrån, det var så roligt och hära hennes dialekt.

Dä kände du väl Hans Sjockhoppens i Hyltebjerg, Hans Jakobson, ja kan ju väl tro.

Ja för Hans, de gjorde ja, men han e utfattig nu för länge sen.

Wäl säs du stäl, e Hans Sjockhoppens utfattig, ä han som va den raste mannen i Hultorp, hans e jätte namn.

Ja för som de v. han då, så om Stål me en allvarlig min, så
man skulle kunnat tro honom om man ej känt honom.

Han har druckit upp allt va han har haft, så han har kom-
met på fattighuset, han satt färresten utan om störran där i
dag och kända blår när jag red där förbi.

Hans ä färr nam så det slankan igen, Han tjockpussen på
på fattighuset, ä siddes u dan om dären ä kända blår, de va de
varit ja har härd, ä han som va den raste mannen i Lylttorp.

Ja så går det när de dricker upp va de har så då Stål så all-
varligt han kunde, man färtod ju att det var spektakel.

Han kunde ju varit rik ännu om han hade tud vara på
de många pengarna han färtjente på pantafflegråten så då Stål.

På pantafflegråden sör du, va d. de färr snack så om Elva.

Ja han ködde ju till skalmå var enda dag två reser me två
par hästar med pantafflegröt till betellen, så han kunde ju
varit millionär nu om han inte hade druckit upp de.

Sör du han sålde pantafflegröd i lönarid, så nu slankan,

var tog han allt den grantaffelegröden ifrån.

Han tog den ju i Flyttebjersbacken så där Stäl, rätt allvarligt.
Å du er do galen Stäl, så där Hanskan, hur många suppar har
du tad i dag, och så blef där ett farligt skratt.

Flyttebjersbacken de er jo en leebaska, de motte vell ja vidda
som er född i Flytteorp så där Hanskan igen.

Mja så där Stäl, men de er bara de förtä spædtecket, sen så
är det grantaffelgröt så långt man vill grafa.

Wä sees du Stäl så där Hanskan, er de sant så va de konstigt.
Ja för fan så där Stäl, ja har ju sjelf sett när de har hått
blår ä läst, ä de gjorde di i da use när ja kom där förbi.

Men där kom jag till att slå upp ett gapskratt så min mor
han slog mig i ryggen och så, tig stilla påg annars förtä ju
kärningen att Stäl han dröfver med henne.

Jisses så Magnusen så där i detamma, där kommer Ola Pilsa
er hur full han er, han hänger med halfoa krappen utan om
vagnen, nu faller han nog snart af, de va där ett svin.

Bara nu inte den stollen här öfver koppel, de va hunden som nu
sprang framför hästen och skällde, det var ju Hans Ols hund, en
mycket vacker och klok hund, som Olav tyckte särskilt om.

Ja får då tror jag att jag tar och fattar de lilla svinet i Bernstorps
massu och det hade hon nog också kunnat, ty hon var stor och kraftig,
och går inte dit så nu Härlinskan, ty där blir vätnet sylt så vi kan
då inte stå där och tvätta mer, tro inte de så då min om Olav Pule
e så indercken med sprit så han surrar nog aldrig.

Ja och sen så ska han gå där och spåka också när det blir mörkt
så man skall sen inte väga att gå där förbi heller så där Mognuskam.

Hans Olsson han skrattar och tyckte att så roligt hade ej haft när
gång får när de hade plockat pantafflar som i dag.

När de så kom hem på kvällen och skulle äta kvällen åt så tyckte
man Hans Ols att de säga så glada ut, eller sammant så han undrade varför.

Då sa Hans Olsson, vi har haft så roligt i da så vi har aldrig haft
så roligt när gång när vi har plockat pantafflar, men de kan vi
ja tacka. Stäl i Anna Olanses farr, ja ska se och om de när vi
får lagd oss mer.